

“Gens no refies de tu i tot de Déu”

Mai no t'havies sentit més absolutament lliure que ara, que la teva llibertat està teixida d'amor i de despreniment, de seguretat i d'inseguretat: perquè gens no refies de tu i tot de Déu. (Solc, 787)

7 d'agost

L'amor de Déu és gelós; no se satisfà si hom acudeix a la seva cita imposant condicions: espera amb impaciència que ens donem del tot, que no ens guardem en el cor els

racons obscurs, on no arriben el goig i l'alegria de la gràcia i dels dons sobrenaturals. Tal vegada pensareu: el fet de respondre que sí a aquest Amor exclusiu, ¿no és potser perdre la llibertat?

(...) Cadascun de nosaltres ha experimentat alguna vegada el fet que servir Crist Senyor Nostre comporta dolor i fatiga. Negar aquesta realitat, suposaria no haver-se trobat amb Déu. L'ànima enamorada sap que quan ve aquest dolor, es tracta d'una impressió passatgera i aviat descobreix que el pes és lleuger i la càrrega suau, perquè és Ell qui ho porta a les seves espatlles, tal com es va abraçar a la creu quan estava en joc la nostra felicitat eterna. Però hi ha homes que no ho entenen, que es rebel·len contra el Creador- una rebel·lió impotent, mesquina, trista-, que repeteixen encegats la queixa inútil que recull el Salm: *trenquem els seus*

lligams i traguem-nos el seu jou del damunt! Es resisteixen a complir, amb un heroic silenci, amb naturalitat, sense lluïment i sense lamentacions, la tasca dura de cada dia. No entenen que la Voluntat divina, també quan es presenta amb matisos de dolor, d'exigència feridora, coincideix exactament amb la llibertat, que solament resideix en Déu i en els seus designis.

Són ànimes que fan barricades amb la llibertat. La llibertat, la meva llibertat! La tenen i no la segueixen; la miren, la posen com un ídol de fang dins el seu enteniment mesquí. Això és llibertat? ¿Quin profit en treuen, d'aquesta riquesa, sense un compromís seriós, que orienti tota l'existència? Un comportament així s'oposa a la categoria pròpia, a la noblesa, de la persona humana. Falta la ruta, el camí clar que informi els passos damunt la terra: aquestes ànimes les heu trobades, com jo es

deixaran arrossegar després per la vanitat pueril, per la ufanor egoista, per la sensualitat. (Amics de Déu, 28-29)

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/dailytext/gens-no-refies-de-tu-i-tot-de-deu/> (28/03/2026)